

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Csalódások. — **Csaba Mária:** Szent József. — Emberek, testvérek. — Krisztus Jézus feltámadt. — **Kerner István dr.:** A keresztények szenvedése az Oltáriszentség tüzfényében. — **Valkony Ferenc dr.:** Jézus felé. — **Olcsvay Géza:** Lelki-társolyomból. — **Központi:** Imaszándékunk. — **Német István:** Márciusi ibolyák. — **Nagelreiter Alajos dr.:** Az oltár. III. — **Király Ödönne:** A hit örökmécsese mellett. — **Oltáregyleti élet.**

Helyesbítés. A mult számunkban márciusra hirdetett lelkigyakorlat nem 7—11-ig, hanem 3—7-ig lesz a Központi Lelkigyakorlatos Házban úrinők számára, P. Siska István jezsuita atya vezetésével. (Ez a Hétfájdalmú Szűz kongregációjának is a lelkigyakorlata.)

Aubel Ernő mérnök ajándékba adta a templom fűtőberendezésének javítási költségeit: 127 P-t, **Steffen Lajos és neje** 2 P 50 fill., **N. N.** 10 P, **Mikó Józsefné** 1 P, **N. N.** 10 P, **özv. Fajth Gyuláné** (felgyógyulásáért) 2 P,

özv. Oláh Gáborné 5 P, **Fejes Magdolna** 1 P, **N. N.** 2 P, egy három és fél-éves kislány meggyógyulásáért 2 P, **N. N.** 10 P, **Névtelenül** maradni kívánó 10 P, **N. N.** 10 P, **özv. Bokor Sándorné** 1 P. Decemberi persely 78 P 5 fill.

!! Csak ezt vegyük első áldozóinknak !!

Poppe—Siekens—Dr. Mátrai:

«AZ ISTENI GYERMEKBARÁTNÁL»

című imakönyve nagyszerű tartalommal, szép képekkel, erős vászonkötésben kapható a kiadóhivatalban 2 pengőért. Bőrkötésben 6 pengő. Olvasóinknak 20°/_o engedmény! A legjobb eucharisztikus gyermekimakönyv, amely egyéni lelkiéletre nevel!

CSALÓDÁSOK.

Az életnek kétségtelenül a legnehezebb pillanatai a csalódások. Amikor a nagy római „diktátort” Juliusz Cézárt az összeesküvőkkel szövetkezett nevelt fia, Brútusz leszúrta, gyengéd szemrehányással csak ennyit mondott: „te is fiam, Brútusz?” De nem mindenki Cézár; nem mindenkinek van akkora lelki ereje, hogy a csalódásokban is megőrizze nyugalmát és gyűlöletté ne változzék a csalódott bizalom és szeretet.

Erre föl kell készülnünk! A lélek izmait meg kell edzenünk!

A földön járunk. Elsősorban földi benyomások hatása alatt vagyunk. Az elmúlás és végesség korlátainál mindig ránkborul a csalódás bizonyos árnyéka. Ezzel számolnunk kell! Sokan éppen azért vesznek kábító szereket, hogy ne lássák, ne érezzék, ami nekik fáj! De ezeknek a szereknek a hatása nem tartós. Nem szúr ugyan egyideig a fájdalom töre, de a hatás multával annál kevesebb az ellenálló erőnk. Jobb orvosság ennél az *állandó természetfelettség*. Semmit se lássunk csak földi megvilágításban! Minden földi fény elborulásakor világítani fog a természetfelettségünk. Sokszor szemlélttem nagygyűléseink alkalmával a pesti Vigadóban — a pompás villanyfény mellett — a sarokban égő gyertyákat. Gondolkoztam, minek égnék? Ugysem érvényesülhetnek. De egyszer rövidzárlat lett és egyszerre kitűnt a négy szál gyertya értéke: a hatalmas teremben megnyugtatóan világított a négy kedves kicsi gyertya drága fénye. Nem lett pánik, tovább folyt a szó a szónok ajkáról és pár perc múlva újra szokásos fényében fűrösz-tötte az óriás terem nagyszámú vendégét. A természetfeletti gondolkodás is ilyen gyertyafény. Nem kérkedik, de állandóan benne van, csendesen ég lelkünkben s amikor a csalódás rövidzárlata jön, áthidalja a hézagot, világít addig, amíg sötét van. Égi megvilágításban mutatja a földet! Isten terveinek aranszálaikat csillogtatja meg abban a szöttesben, amely csupa sötét színeket és durva szálat éreztet emberi természetünkkel. Ilyenkor a mulandóság fölé ívelődik az örökkévalóság.

S az örökélet távlatai vonzanak, gúzsbakötöttségünk zsibbadtsága elmúlik; lelkünk megérzi, hogy nem szűnt még meg számára a boldogság minden lehetősége, sőt a legnagyobb még hátra van. Repül egyet reményeinek szárnyán és megújulva száll le a magasból arra a földre, amelynek egyetlen igaz boldogsága az Isten felé való orientáció, a Vele való szembenézés és Feléje indulás mindennap újra.

De mi lesz velünk, ha éppen Hozzá imádkoztunk, Előtte könyörögtünk valamiért, ami Neki is csak kedves lehet, ami nagyon természetfelettinek látszott, ami éppen azért — szívünk különös vágya volt? Mi lesz velünk, ha csalódás természetfeletti téren ér? Mi lesz ilyenkor az orvosságunk? Újra a kicsi gyertyafény, amely a természetfeletti beállítottságnál is mindig ég: s az Úr ajkán így hangzott a Getszemániában *«Mindazonáltal ne az Én akaratom legyen, hanem a Tied!»* Az a gondolat, hogy én mégis tévedhetek, de az Úr mindent javamra fordíthat. Hiába lázong bennem, mint egykor Péterben János apostollal szemben a sorsok különbözősége, reményeinkben való csalódás miatt a méltatlankodás, szelíden szól az Úr nekünk is, mint Péternek *«Ne törődj velem, te engem kövess!»* Ő milyen véresen, sebekkel borítottan, töviskoronásan és kimerülten, de a szemében határtalan gyengédséggel néz ilyenkor ránk a Krisztus! S aztán megtisztul a vértől, a szennytól, mindig fényesebb lesz, mindig boldogítóbb látomássá alakul át, végül előttünk áll föltámadása teljes dicsőségében és szól *«Bízzatok, Én legyőztem a világot!»*

Igen, ez biztos skála! A csalódások ártalma ellen tiszta veretű pajzsa a léleknek! Ne éljünk másképp! A nagybőjti lelkigyakorlataink alatt vizsgáljuk és ismerjük meg jól ezt az utat és induljunk el rajta a folytonéző gyertyafény mellett a csalódások birodalmán keresztül, teljes nyugalommal.

Mátrai Gyula dr.

Pályázatot hirdetünk egy népies nyelvű, *eucharisztikus* tartalmú *elbeszélésre vagy regényre*, melyet a megnagyobbodott «Örökimádás»-ban leközölhetnénk. Terjedelme nem lehet több három nyomtatott ívnél = 48 nyomtatott lap az «Örökimádás» folyóirat méretében. A pályázaton résztvevő összes munkák az «Örökimádás» tulajdonába mennek át és a nem nyertesek közül is joga van a lapnak bármelyiket leközölni. *Jutalmak*: I. díj 100 P, II. díj egy ezüst Krisztus-fej művészi kivitelben, III. díj ugyanaz, bronzba öntve. Beküldési határidő április 30. Cím: Az «Örökimádás» szerkesztősége, Budapest, IX., Üllői-út 77.

SZENT JÓZSEF

Isten hegyeinek nyugodt tengerszeme.
 Ki sejtí, milyen mély lelkének élete?
 Kis falucska rejti, csak a menny néz rája.
 Isten titkainak erős sziklavára.
 Tisztaságos férfi, liliomfehéren
 Szűzeknek Szent Szűzét őrizé hűséggel.
 Dávid király sarja, ácsolta a fákat,
 Kenyeret keresve az Isten Fiának.
 Nem magáért élt ő, nem volt gondolata,
 Egy csillag vezette: Isten akarata.
 Alázatossága az égig emelte.
 Megértően néz ránk, küzdő emberekre.

EMBEREK, TESTVÉREK...

Emberek, testvérek, álljatok egy percre.
 Mért rohantok vakon a nagy végtelenbe?
 Kenyeret és munkát kerestek a földön?
 Hírt és dicsőséget sztratoszféra-röptön?
 Elbűvöl titeket haladás, kultúra?
 Igaz, nem tiltotta ezt az Isten Fia.
 Ámde zászlót tűzött fel a Golgothára,
 Megfestve vérenek tüzes biborába.
 Emberek, testvérek, álljatok egy percre!
 Könnyezve nézzetek a véres keresztre.
 Bűneinkért szenved az Ige, az Eszme.

KRISZTUS JÉZUS FELTÁMADT!

Fény csap ki a sötét sírból,
 Fényes Alak leng tova...
 Fényt visz a letört embernek.
 Fényt sugárzik lábnyoma.
 Fény! Feltámadt Úr árnyéka.
 Fény dereng két ezred óta
 Szent Húsvétnek reggelén.
 Fény gyullad a gyermekajkon,
 Fény vibrál az aszott arcon
 Szent Húsvétnek örömén.
 Fény muzsikál a világon,
 Fény ragyog a himtojásán,
 Fény rezget ércnyelveket.
 Fény úszik a hanghullámon,
 Égre tör az öröm-mámor:
 Krisztus Jézus feltámadt!

Csaba Mária.

A keresztények szenvedése az Oltáriszentség tűzfényében.

Irta: Dr. KERNER ISTVÁN.

EGY SZENTÉLETÜ l elkiatyának szavai szerint két rossz van a világon: a bűn és a szenvedések hiánya. Az elsőt értjük, de vajjon megértjük-e a második nagy igazságot is. Hogy az ember a szenvedésről másképp gondolkozik, azt tudjuk. Sorscsapásnak, szerencsétlenségnek tartja. Bajnak, amelyet orvosolni kell. Nyomorúságnak, amelyről itt a siralomvölgyben alig tudunk megszabadulni. Legjobb tehát abba beletörödni, hisz mások is szenvednek, küszködnek, vergődnek, nemcsak mi.

Amit azonban a költő csak megsejtett, hogy a szenvedés a boldogságnak egyik alkatrésze, azt a keresztény hívő az Oltáriszentség tűzfényében világosan látja meg. Az Oltáriszentség hármasságának tulajdonsága bevezeti őt a kereszt szent titkának megértésébe, Krisztus és a mi szenvedéseink mélységeinek fölismerésére.

1. Az Oltáriszentség elsősorban áldozat. Nemcsak megújul általa a szent kereszt áldozatának szent emléke, de valósággal megismétlődik oltárainkon vérontás nélkül Krisztus keresztáldozata. Ugyanaz az áldozatot bemutató főpap oltárunkon, mint a keresztben és az áldozatot bemutató itt is, ott is önmagát, szent testét és véréát áldozza fel.

A lélek belső hódolata, önfelajánlása, áldozata ugyanaz. S ez a hódolat és felajánlás, ez a tisztelet és engesztelés hoz nekünk oltárainkon ép annyi áldást, kegyelmet és üdvösséget, mint egykor a kereszt vérontással bemutatott áldozatában.

A kereszt világmegváltó szent ténye újul meg az Oltáriszentségben. «Mert valahányszor ezen áldozatról való megemlékezést ünnepelek, megváltásunk műve megvalósul». (Secr. Pünkösdu. 7. vas.) A szenvedés, az áldozat, a megsemmisülés vágya lüktet benne. Az áldozatos szeretet tüze emészti fel. S azért száll fel róla az Isten tiszteletének, imádásának és dicsőítésének jóillatú áldozata.

Az oltár szent zsámolyánál, az Újszövetség nagy és tiszta áldozatának fényénél könnyen megérti hívő lelkünk, hogy nem az által dicsőítik meg az Isten és nem abból fakad lelkeknek üdvössége, ha az Úr szolgálainak és Krisztus híveinek jó dolguk van itt a földön. Ha a dicsőségnek, földi boldogságnak csalfa fényében, gyöngé, múló melegében sütkéreznek. Hanem sokkal inkább dicsőül meg Isten és üdvözülnek a lelkek a szenvedésben, üldöztetésben, az áldozatos szeretetben, a vértanuságban, az élet hősiességében.

Ez élteti Krisztust szenvedésében és a keresztt áldozatában. Ez élteti őt az Oltáriszentségben. Ez kell, hogy éltesse minket is.

Mily hangosan szól a szentmiseáldozat az Úr Jézus szenvedéséről, vérhullásáról, szent testének és vérének feláldozásáról, az ő szeretetből fakadó misztikus haláláról. Sem az írás szava, sem a keresztnak tiszteletreméltó ájtatossága, sem más egyéb a világon nem tudja oly élénken elénk tárni Krisztus Urunk szenvedését és kereszthalálát, mint az Oltáriszentség, mint a szentmise. Minden szentmise megismételt kijelentése az Úr Jézus ama szándékának, hogy kész értünk és Isten dicsőségéért újból szenvedni és meghalni.

De nincs is semmi széles e világon, ami oly hathatósan tudná megértetni velünk, hogy nekünk is kell szenvednünk, nélkülöznünk, a szenvedésben Isten szent akaratán megnyugodnunk, vért izzadnunk és önmagunkat feláldoznunk, mint a szentmise.

Valahányszor pedig ezt a kenyeret esszük és ezt a kelyhet isszuk, mindannyiszor az Úr halálát hirdetjük, míg el nem jő (1. Kor. 11, 25.) Csoda-e, ha ép azzal a szent ténykedéssel, a mi szent áldozásunkkal, amellyel hirdetjük Jézus szenvedését és az Úr halálát, magunk is készeknek nyilvánítjuk önmagunkat Ővele a szenvedésbe és halálba menni. Vajjon nem ilyen hittel és szent érzülettel járultak őseink, az első keresztyének a mindennapi szentáldozáshoz. A katakombai szentmisén és szentáldozáson felajánlották magukat az Úrnak és kész örömmel mentek Vele egyesülve a börtönbe és a római Colosseum vérpadjára. Vajjon nem érint-e meg minket is a szentmiseáldozaton való részvételkor és a szentáldozáskor ez a vértanui, szenvedésre, önmegtagadásra, önfeláldozásra készítő lelkület. Vajjon nem úgy kell-e nekünk is résztvenni a szentmisén és szentáldozáson, hogy az részünkről egy megismételt kijelentése legyen annak, hogy készek vagyunk Krisztussal az önmegtagadás, a kereszttjét járni.

(Folytatjuk.)

Mauriac, D. Sprenger: NAGYCSÜTÖRTÖK. 120 lap. Ára 2 P. Szalézi művek kiadása. Kitűnő könyvecske. A hitelenség sötétségéből Krisztus igaz világosságába érkezett szerzőnek a legfölségesebb Oltáriszentség titkát mások lelkébe is az írói meggyőződés és művészet tökéletes eszközeivel beleragyogtató műve. Világi ember nem írhat tökéletesebben az Eucharisztiairól. Olvassuk és adjuk mások kezébe is, mert kitűnő propaganda eszköze lehet az eucharisztikus szellemnek.

P. Misciattelli—Husztiné: SAVONAROLA. 268 lap. Mindig az igazságért szenvedélyes kitartással küzdő s ebben a küzdelemben a tragikus hősnő túl a martirium dicsőségéig magasztosuló szerzetes megrázó élettörténete. Jó tisztán látni ebben a kérdésben s ez a könyv egészen világosságot vet a Savonarola-kérdésre. (A Szent István-Társulat kiadása.)

 Jézus felé!

NINCS szomorúbb, szerencsétlenebb a magános, elhagyott embernél. Akit mindenki elhagyott, akit minden cserbenhagyott. Aki üresen, tétován, tanács és segítség nélkül áll vagy ül az élet poros országútja mellett s némán bámul bele a nagy ürességbe, a sivár semmisségbe. Akinek a tarisznyája, de méginkább a lelke üres. Akiben nem csendül fel semmi dallam, nem villan meg a gondolat szikrája, az érzés tüze, a szeretet melege, a részvét jósága, a tudás édessége s a bánat újjáfürösztő könnye.

Érzés nélkül, értelmetlenül, mindentől és mindenkitől magárahagyottan, elfordulva, mindent elhagyva — értéktelen az élet.

Az a nagy, az a nemes, akiben vannak érzések, tiszta nemes érzések. Vannak gondolatok s van az elhatározás nyomán tettekész akarat és erő. Minél magasztosabb, minél értékesebb — annál értékesebb vagyok én is. Amivel életem ürességét betöltöm — azzá leszek, az vagyok én is. Ha tűz telít be — égek s lángolok, ha lélek — lelkesítek, ha fény — úgy ragyogok, világítok. Ha igazság — tanítok s útbaigazítok. Ha jóság — mindenkit megjavítok, vigasztalok s elbájolok lelkemnek szépségével, kedvességével.

S mi lesz velem akkor, ha mindennél szentebb, tisztább, igazabb, nemesebb — az örök és áldott Úr Jézus jön hozzám s Ő tölt be engem, Ő tölti be lelkem, életem a maga isteni erejével és szentségével, kegyelmével és szeretetével, szelíd jóságával és édes vigaszával?!

Ó boldog óra! Ó boldog pillanat, amikor Ő az enyém lehet. S bennem minden az övé, amikor nem tart bennem semmit sem lefogva a szenvedély, a gonoszság, a rossz szokás — hanem osztatlanul és visszavonhatatlanul teljesen az övé vagyok és övé maradok. Amikor én megsemmisültem, de el nem veszttem, mert Őbenne megtaláltam magamat mindenestül végtelen boldogságban és kimondhatatlan békében, örömben. «Aki elveszti lelkét én értem, az megtalálja azt». Igen, Őbenne, százszoros szépségben és tökéletességben! Már nem én élek, hanem Krisztus él én bennem. S ez a jó: nekem egyre kisebbednem, Neki egyre növekednie kell bennem. Ez az élet boldogságának útja és emelkedésünk alapja.

Mily boldogító már az a gondolat is, hogy Ő azért van, hogy az enyém lehessen, hogy vigasztaljon, hogy életet, erőt adjon s eltüntesse vigasztalan boldogtalanságom. Ő áldott eucharisztikus Jézus, sivarasztalomon dúsvendégség, üres lelkemben mennyei édesség, minden édességet magában bíró égi kenyér, angyali manna!

Ha ott ülsz elhagyatva idegenben, hidegben, lucokban, éhezve

és fázva, nemde felvillanyozza lelkedet, egész valódat az a hír, hogy itt ez idegen városban van valaki, aki ismer engem, aki szeret, aki vár s terített asztallal, vendégséggel kedveskedni akar nekem.

Ő a mi mindig tárt karokkal vendégségre hívó és szeretetlakomára

váró jóságos Ismerősünk, Vendéglátónk, Jóbarátunk, édes Urunk, Jézusunk. Merítsünk lelkének végtelen jóságából, szívének tüzes szeretetéből, békéjéből. Azért nyitotta szentséges Szívét, a kegyelmeknek kimeríthetetlen forrását. Ne legyen üres a kancsónk, ne álljon üresen életünk kánai menyegzőjében kiürült kőveder szívünk. «Töltsétek meg a kővedreket». Ne legyen üres, kongó, kemény, rideg a szív, sivár a lélek. Merítsetek Jézus jóságából, tüzeből, borából, édességé-

ből, mindent megújító szelleméből. Uljetez le mellé s vegyéték az Ő kenyerét, mert az Ő teste az, értetek adatik, a bűnök engesztelésére, bocsánatára, az élet megindítására, örök üdvünk kapujának megnyitására. Ne csikorogjon, sírjon sárbaragadó, berozsdásodott életünk szekere. Ki a sárból! Induljon meg a lüktető élet, lendülettel előre!

Ne legyünk kialudt lámpások, melyek nem világítanak. A világ Világossága gyújtsa meg fényét lelkünk örökmécsesében s lobogjon a fény s tűnjön a reménytelen borongás, vigasztalan éj.

Térdeljünk le az örök forráshoz s merítsünk belőle: erőt erőtlenségünkre, vigaszt szomorúságunkra, könnyeket bánatunkra, bátorságot félelmünkre, enyhítő balzsamot égő sebeinkre, hús harmatot érzei, nyugtalan, önző, hiú természetünkre. Leborulok az oltárod elé s úgy kiáltok fel:

Uram, itt vagyok, itt vagyunk mindnyájan, eljöttünk, együtt-vagyunk, hozzád jöttünk: Segíts, hallgass meg, vigasztalj meg, erősíts és bátoríts!

Kicsiny vagy a fehér ostyában — de mégis hatalmas, szerény vagy, de diadalmas, szótlan vagy, de erős szóval szóló, mozdulatlan vagy, de mindent megmozdító s magadhoz vonzó.

Uram Jézus, hódolattal, alázattal és szeretettel borul le szegény gyermeked eléd, sír, ha sírni valója van, örül, ha győzelme van s vigasztalódik, ha bánata van.

Tehozzád könyörgünk, Jézus, aki jelen vagy e nagy Szentségben, velünk vagy. Gyarló szegény földi vándoraid, szegény gyermekeid esedeznek hozzád, hallgasd meg mindenkor alázatos esedezésüket: Amen, amen, amen!

Dr. Valkony Ferenc.

Az Örökimádás-templom restaurálására adakoztak:

Hála a jó Isten kegyelmének, amely nemes, hű szíveket megvilágosít, indít és az adakozás boldogságában részesít — állandóan jönnek az összegek a szentségi Úr Jézus hajlékának rendbehozására. Utolsó kimutatásunk óta a következő adományokat nyugtázzuk:

«Benned bíztam Uram, nem szegycenülök meg» 5 P, **Bay Kornélia** (imát kér) 5 P, **Sári Vendelné** 2 P, «Hálából a Úr Jézus házára», **Kupka**

Izabella 3 P, **N. N.**: «hogya felépíthessem a lelkek templomát» 2 P, **Ványi Ferencné** (a szenvedő lelkekért) 1 P, **Otta Gáspárné** (hálából a Szűzanyának) 5 P, **N. N.** (családjáért s egy beteg gyermekért imát kérve) 5 P, **Lőcsey Ferenc** őrnagy «egy jószándékra» 5 P, **N. N.** 50 fill., **Willmann Alfréd**, Páris 5 P, **Ledó Béla** műőtvös 10 P, **Altmann Rókusné** 5 P. A templomperselyben novemberben volt 133 P 4 fill.

LELKI TARSOLYOMBÓL

181.

Odaát aki «jó» volt: *tündöklő*, aki «rossz» volt: *sötétlő!* . . .

182.

Odaát minden kiszámítottnak, a földielet személyi, tárgyi és eseményi kapcsolatainak és rejtélyeinek megindoklására, a hazatért lélek jótévő «felvilágosítására» és továbbélésére van beállítva.

183.

En már nem öröknyugalom, hanem *örökiszolgálás* után vágyódom, de érzem, hogy még éretlen és érdemtelen vagyok erre a legnagyobb mennyei kitüntetésre!

184.

Bizonyos, hogy egyszer én is *sírdomb* leszek! . . . Omladozó sírom egyedüli jótévője csak a Szél, meg a Vihar lesz. A Vihar bomlasztja, a Szél elhordja azt a homokterhet, melyet a látszólag visszatetsző és rút enyészet nevében lapátoltak hűlt szívemre . . . Mennél több szél és vihar száguld majd át sírdombomon, annál hamarabb tűnik el felőlem az utolsó nyom, amelyről akkor már senki sem fogja tudni, hogy «kinek» a nyoma . . . Ki tudja akkor már, hogy «én» is éltem, ettem, ittam, szerettem, gyűlöltem és vezekeltem; ki tudja, hogy Isten sokszor felemelt, mert sokszor megalázott

s ki tudja akkor már, hogy a «Szép» hercege, a «Jó» papja és a «Szigor» visszhangja voltam? . . . Ki tudja akkor majd lenni a Földön, hogy egyszer én is találkoztam Krisztussal s Ő lett a menedékem? . . . És ki emlékszik akkor már arra, hogy nyomorogva, menekülve, új karcsú ívbe lendülő életemet féltve — eszem ékesítésére — bebolyongtam Kína északi, Japán déli részét; ki tudja, hogy láttam Formosát, Singapoort, Colomboot, Szuelt s Arábia fura homoksvatagjait és bődülő arabjait? . . . Egyiptom műaoázisait, meg a félelmetes Sínai hegyet; Kréta szigetét és az örökké kéklő Adriát? . . . Senki! . . . Akkor már lenni a Földön azt sem tudják, hogy én is «*sírdomb*» lettem! . . .

185.

A tudatos és építőerejű belnyugvásból származó békeség átvitelére, megosztására és a jócsekedetek általi érdemszerzésre állítuk be magunkat.

186.

En és a visszaesők hitben, testben még fiatalok vagyunk! Utban vagyunk az Úton, de még visszaféledünk s ha elbotlunk, szelíd és alázatos csókönnyösséggel újra meg újra Krisztushoz loholunk — első segélyért! . . .

IRTA: OLCSVAY GÉZA.

KRISZTUS SZENVEDÉSÉNEK GYÜMÖLCSEI.

Az Úr Jézus szenvedésének emlékezete a nagybőjt. Az emlékezés is hatással van a lélekre, de amellett vannak az Úr szenvedésének olyan gyümölcsei, amelyeket az emlékezés érlel meg a lélekben.

Amikor az Úr szenvedésének valamelyik jelenetét magunk elé állítjuk, a szenvedés borzalmain átragyog a *végtelen isteni szeretet*, mely a mérhetetlen áldozatot hozza, mely az Úr szenvedéseinek mintegy hordozója. *Úgy világít ez a szeretet, hogy a legsötétebb életproblémák, a legsúlyosabb kísértések, a legelviselhetetlenebbnek látszó szenvedések válságos pillanataiban is biztosít Isten irántunk való szeretetének igazságáról.* «*Úgy szerette Isten e világot, hogy egy-
szülött Fiát adá, hogy minden, aki Benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*» Igen, ezt kell tudnunk, ezt emlékezetünkben kell tartanunk és a nagybőjt alatt újra meg újra ismételnünk a legfölségebb Oltáriszentség előtt, hogy annál nagyobb legyen a *hálánk és bizalmunk* az Úr Jézus iránt. Az a lelkület pedig, melynek ilyen hajnala van, szépséges napokat ígér, édes gyümölcsöket terem. Hisz minden attól függ a lelkiéletünkben, hogy mennyire vagyunk kapcsolatban Krisztussal és mennyire engedjük érvényesülni az Ő kegyelmeit a velük való közreműködésünkkel. Így nem torpanunk meg, hanem folyton *előre megyünk* örök célunk felé; *tudunk türelmesek* lenni, mert látjuk a szenvedés értékét; *tudunk ellenségeinkért imádkozni*, mert a végső kínjaiban küzdő Krisztus tanít meg rá; *tudunk békében élni*, mert *mindent áldozattá teszünk*, mindent följajnlunk az Úr példája szerint; *tudunk embertársainkra hatni*, mert példánk a legtökéletesebb élet — a Krisztusénak a fényével világít környezetünknek; *tudunk nagy cselekedeteket végrehajtani*, mert Szent Pál szerint «*mindenre képes vagyok Az által, Aki engem erősít*» — Krisztus; ha az Ő életstílusát tettük magunkévá, csak nagy és szent eredményeink lehetnek.

Kedves oltáregyletiek, imádkozzunk Krisztus szenvedésének ezen gyümölcseiért, imádási óráink alatt. Amikor egész lelkünkkel ott vagyunk a kegyelmek forrásánál, teljes bizalommal, a szenvedő Krisztustól tanult lelki szomjúsággal könyörögjünk, hogy minél szebben, áldásosabban és gyümölcsöt érlelőbben süssön az Úr szenvedésének emlékezetében a Szeretet — Napja.

VATÉLJES • BÜCSÜK

Március 4-én, 5-én, 19-én, 25-én, 28-án, az egyéni imádási óra napján, egy tetszés szerinti napon és a közös havi ájtatosság napján. **Központi.**

* * *

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület templomában, az Örökimádásban március 14—21-ig lesznek az oltáregyesületi lelkigyakorlatok. Elmélkedés minden este pontosan 1/27—7-ig. Vezetője *dr. Mátrai Gyula* tb. p. t. k. központi ügyv. igazgató. Pestiek, legyünk ott, ha csak tehetjük; vidéken pedig gondoskodjunk oltáregyesületi lelkigyakorlatokról!

Márciusi ibolyák

DRÁGA, jó lélek! Tudom, hogy szereted a virágot, a természetnek ránk mosolygó szemefényét, tudom azt is, hogy kis tanítványaid első nagyobb sétájukon a szabadban részedre szedegetik a tavasz első hírnökeit, hogy ezzel is kimutassák hálás figyelmüket irántad. Ezekhez a kicsinyekhez csatlakozom én is, mikor olvasmányaimból kis ibolyacsokrot kötök és elküldöm számodra.

Szándékosan említek ibolyát már a március hónap miatt is, de még inkább azért, mert az ibolya szép szimbolum, beszédes jelkép, az alázat és szerénység kifejezője. Kedves színével rokonságba jutott az Egyház liturgiájával is, tőle vettük kölcsön az egyházi ruhák böjti színét. Így találkozik a Szentlélek munkája és gondolata a kegyelem és a természet kapcsolatában.

Az ibolya az alázatosság virága. Termete is kicsi, alacsony. Nem kérkedik, fejhajtó kis jószág. Ez a szerencséje, mert ha ágaskodnék, a kemény, zord, hideg szelek letörnék. S mily szerény, igénytelen. Elég neki a kevés napfény, a kevés meleg, már bújik és hálásan bontogatja kis kelyhét, hogy rámosolyogjon melegszerű ébresztőjére, aki hosszú téli álmából új életre keltette.

Szeretem a kis ibolyát, mert tele van bizakodással, élni akarással. Buzgón, örömmel teljesíti Istentől kapott hivatását. Körülötte szunynyad még minden. Az ő álma nem mély, hamar ébred. Felkelti a tavasz első fuvalma, a napsugár első langyos csókja. Aztán nem sokat készülődik, két kis zöld levél s már ott a bimbó. Érzi még az éjtszakák hideg, deres leheletét, azért szerényen megbújik az avar alatt, de bízik a napsugár erejében, azért rábízta magát és bontogatja, színezi kelyhecskéjét, olajjal, illattal telíti magát s vár minket. Mi meg könnyen és szívesen rátalálunk. Vonz bennünk az illata, kedves színe, lényének varázsa. Készséggel hajlunk le hozzá, örömmel emeljük magunkhoz, élvezzük illatát, szívünkre tüzzük, vagy másnak kedveskedünk vele, avagy éppen a szentségház mellé helyezzük, hogy imádságos hódolatunknak legyen a szava, illata a Királyok Királya előtt, ki szintén az alázat és szerénység csodálatos leple alatt van köztünk és velünk, mint az örök tavasz hirdetője.

Ezekután rátérek a jó Rita anya életére, kiről már a karácsonyi levelemben is közöltem veled egyetmást. Most is az ő lelki világából kötök csokorba néhány szál ibolyát. Említettem már, hogy a jó Isten e drága lelket örök gyermeknek szánta; s Rita anya gyermek maradt egész életén át, pedig nagyon gazdag és tartalmas életet élt Isten kegyelméből.

A *gyermek kicsi és szegény*. Minden nagysága és összes vagyona atyjában van. A lelkipgyermekség is ilyen. Sokan nehezen értjük ezt meg. Halljuk csak, mit mond Rita anya az egyik nővérnek, ki folyton hibáin, vétkein rágódott és azon kesergett, hogy neki semmi érdeme nincsen, hogy az ő élete csupa folt és üresség. «A gyerekek nem így tesznek — mondja a jó anya —, így nem lehet előre jutni. A gyerekek futnak atyjuk elé, mert szeretik és eszükbe se jut, hogy üres a kezük, vagy hibás a ruhájuk. S mivel ők kicsinyek és csak szeretnek, azért atyjuk is mindig szívesen fogadja őket. A nagyok mielőtt atyjukhoz mennek, készülődnek, rendezkednek, s íme, az atyai szem meglátja rajtuk a legkisebb hiányt is, mert ők nagyok. Ne az érdemekkel és a hibákkal bibelődjünk, hanem gyermeki módon szeressünk és higyjünk, bízunk a szeretetben». Mily okos szavak ezek. Mennyire az alázatos lelkület illata árad belőlük! A kegyelmi élet tavaszi fuvalmát érezzük bennük: kicsi lenni, szegény lenni, szeretni, bízni, mint a gyermek, mint a természetben a márciusi ibolya.

Nem mindig könnyű ez a lelkület. Rita anyának is küzdeni kellett érte, nem kapta ingyen. Jelölt korában nagyon nehezeére esett a *folytonos engedelmisség*. Szinte elviselhetetlen volt neki az állandó parancsszó: kell, kell. Ekkor az Úr Jézus azt súgta neki: lányom, ha fáj a sok kell, kell, egészítsd ki a parancsot így: kell Jézust szeretni, kell a jó Istent szeretni s majd nem érzed úgy a parancs terhét, mert a szeretet mindent megédesít.

Vagy egy másik eset. A jó Rita anya sokat betegeskedett. Súlyos cukorbetegsége sok gyötrelmet okozott neki. Legnagyobb keresztje az volt, hogy elüljáró létére sokat kellett a betegágyat őriznie. Folyton könyörgött, rimázkodott, viaskodott az Úrral, hadd dolgozzék, hadd végezze kötelességét. S a felelet csak ez volt: tanulj közömbös lenni, akár munkára, akár szenvedésre hívlak. Ne légy erőszakos a munka után. Tudd meg, hogy *az égben csak egy számít: a szeretet*. S mikor mégse akarja abba hagyni a panaszokat, igen kemény leckét kap: Azt akarom, hogy egészen az enyém légy, azért összetöröm benned, ami még nem az enyém, ami még a tied, a te akaratod, a te kielégüléted, hogy megtanuld, mi a *szeretet*, mely nem más, mint az *Isten akaratának teljesítése*. Ime, így szövi az Úr Jézus az alázatos, gyermeki lelkületet egy kiválasztott lélekben. Ne az én akaratom, hanem a Tied legyen, óh Atyám! Ez az alázatosság szelleme.

A *gyermeki lelkülethez bizalom is kell*. Sok-sok bizalom, mert a gyermek az atya erejéből és gazdagságából él. Erre is szép leckét találunk Rita anya életében. Egy alkalommal látomása van: Jézus egy gyönyörű virágos réten áll, kitért karjaiból fénysugarak áradnak min-

den egyes virágra, minden fűszálra. Majd egy átkaroló mozdulattal mintha mindent magához ölelne, mondja: Atyám, akarom, hogy akiket nekem adtál, mind ott legyen, ahol én vagyok. Aztán lenéz lábához s tekintetéből különös gyengédség és szájalom árad. Lehajol s felvesz egy tört fűszálat. Úgy tartja kezében, mint az édesanya beteg gyermekét, majd gyengéd szeretettel végigsimítja. Amerre ujjai érintik a szegény fűszálat, az újra éled, a törés eltűnik, begyógyul. Végül oldalsebébe helyezi a már zöldülő, viruló fűszálacskát.

Ebben a szerencsés fűszálban önmagára ismert Rita anya. De ki ne látná saját életét benne! aztán ki ne gyúlna hálára éppen most a nagyböjti szent időben az Úr Jézus iránt, aki nagy irgalmában lehajolt hozzánk, felemelt magához, meggyógyította sebeinket, száraz lelkünkbe új életet adott s a keresztfán megnyitotta szent Szívét, hogy ott menedékünk legyen.

Mikor valaki szerencsésen hazaér, akkor ébred lassan rá, hogy minő veszélyekben forgott. Mikor valaki, mint az említett szerencsés fűszál, rátalál otthonára, Jézusunk irgalmas Szívére, akkor döbben rá igazán a bűn gonoszságára s kezdi az engesztelő szeretet életét. Az ilyen lélek a Getszemani kertbe kívánczik s az ottani fűszálakon keresi és gyűjtögeti azokat a fájdalmas vércseppeket, melyeket az isteni Mester érte hullatott. Ezt találjuk Rita anya engesztelő áldozati életében is. Mély barázdákat szántott e drága lélekben a nagycsüörtök estéjének gyakori megfontolása. Tudott szenvedni Krisztussal a bűn undokságának súlya alatt. A vigasztalás anyyala kívánt lenni a vérrel verítkező áldott Jézus mellett.

Drága Lélek! Szedjük mi is néhány szál ibolyát s tegyük le a tabernákulum mellé hálás gyermeki szívünk engesztelő szeretete jeléül.

Német István.

Választmányi ülésünk febr. 15-én d. u. 4 órakor különösen népes és érdekes volt. Fontos döntései a következők:

A *Viola-utcai* kislakásos öreg házat papi otthonná akarta átalakítani az Oltáregyesület. Mivel azonban erre az Oltáregyesületnek pénze nincs (t. i. a tagsági alamizsnák és adományok egészen a szegény templomok javára használandók fel), kölcsönt kellett volna felvenni, amelynek feltételei túlnagy gondot okoztak volna az Oltáregyesületnek, azért az Oltáregyesület ügyvédje indítványára a választmány

e terv kivitelezését jobb időkre halasztotta. Tehát egyelőre nem lesz az Örökimádásnak papi otthona.

Az *«Örökimádás»* ezentűl húsz lap terjedelemben jelenik meg! A választmány, tekintettel az előfizetők számának örvendetes gyarapodására, hozzájárult ahhoz, hogy a mostani 2 P-ös előfizetési ár megtartásával 16—20 lapra nagyobbítsuk az *«Örökimádás»*-t. A szerkesztő régi vágya teljesült, mert így többet és változatosabbat tud adni tartalomában m. t. olvasóinknak. Már a mostani szám is 20 lap!

Az oltár III.

MILY boldogok vagyunk mi katolikusok, hogy van Istentől jogosított és alapított oltárunk, amelyen Isten, Jézus Krisztus törvényes papjai a legfönségesebb és legtisztább isteni áldozatot mutatják be. Az őskeresztények korában sokszor magánházakban, legtöbbször a katakombákban (földalatti sírboltokban) volt az oltár. A magánházakban faasztal volt az oltár. Az utolsó vacsora termében is faasztalon mutatták be az apostolok, elsősorban Szent Péter, a szentmiseáldozatot.

A katakombákban az oltárokat többnyire az oldalfal feketeszürke, kemény tuffjából vágták ki olyformán, hogy koporsóalakú tartály készült, amely fenn nyitott volt. Miután a vértanu holttetemét benne elhelyezték, a nyílást kőlappal zárták el, amely a szentmiseáldozatnál oltárlap, oltárasztal vagy oltárkő gyanánt szolgált. Az oltárlap fölött a tuffát (majdnem kővé keményedett földet) boltív alakjában úgy vájták ki csákánnyal a fosszorok, hogy félkörben a falban mélyedés támadt a vértanu sírja fölé. A mélyedés hátsó falát és oldalfalait képek, szentképek (páva, hal, bárány, Jézus mint jó Pásztor, Szűz Mária az isteni Kisdeddal) díszítették. Ezek az oltárok voltak az úgynevezett boltíves sírok, arkoszoliumok, amelyekben az évfordulókon szentmiseáldozatot mutattak be. Az egyszerű sírok ellenben vízszintesen egymás mellett rendszerint a falba voltak kivágva és márványlappal zárták el.

Mikor az őskeresztények háromszázados üldözése miatt az istentiszteletet a katakombákban tartották, a miséző pap a szentmiseáldozatot rendszerint nem a síroltáron mutatta be, hanem külön faasztalon, amelyet a püspöki szék előtt állítottak fel. Ez az oltár négy oszlopon nyugodott és néha üres szekrényalakú is volt. Ott a föld alatt, mily mélységes hittel és szent áhítattal vettek részt a szentmisén és más közös imádságokon, a kegyetlenül üldözött keresztény testvér őseink! Kimondhatatlan nagy és szent benyomást tapasztaltunk ott a föld mélységében mi pirosreverendás magyar kispapok is, midőn évekkal azelőtt Rómában, az ötemeletes Kallixt-katakomba egyik kápolnájában gróf Majláth Gusztáv erdélyi püspöknek ministráltunk és magyarul szent énekeket énekeltünk. Tompán és titokzatosan hangzott fel a kápolnában és a folyosón énekünk, amely sajtószertű titokzatossággal ragadott meg és leírhatatlan érzelmekkel telítette szívünket.

Az első keresztény századokban túlnyomóan fából készültek katolikus oltáraink. Evariszt pápa (110—119) kőoltárokat rendelt el, amelyeket fehér lenvászonnal takartak le. Szilveszter pápa (130—140) úgy intézkedett, hogy az oltár áldozatát nem szabad selyem vagy

színes oltárkendőn bemutatni, hanem csak lenvászonon, miként Krisztus Urunk holttestét is lenvászonban temették el. Ez a rendelet feltételezi az oltárkendő használatát. Csak a visszaélést szüntette meg, amely abban állott, hogy Szilveszter pápa idejében a lenkendők helyett selyemkendőket kezdtek használni. Milevei Optát († 384) írja: «Melyik hívő előtt ismeretlen, hogy a hittitkok ünneplésekor a fát (t. i. a fából való oltárlapot) lenkendővel takarják le?» Az oltárkendők használata tehát Optát előtt jóval korábban, mint közismert tény létezett. E rendelet alapja a legméltóságosabb Oltáriszentség mélységes imáadásában, tiszteletében rejlik. Szent Ipoly, Tertullian, Origenesz és jeruzsálemi Szent Cyrill nyomatékosan intik a híveket, hogy a kezükbe kapott megszentelt adományból semmit se ejtsenek le a földre. Mivel a szentmise alatt az Eucharisztia az Oltáron volt elhelyezve, magától érthető, hogy az oltárkendőt azért használták, hogy a Legszentebbet a tiszteletlenségtől óvják. Napjainkban minden oltáron lenvászonból készült három oltárkendőnek kell lennie.

A negyedik századtól kezdve határozottan meg lehet állapítani az oltár alakját, különösen a thesszaloniai Szent György-templom kupoláján levő mozaikképek alapján. Látunk négy magas oszlopon nyugvó kupolát. Egyik oszloptól a másikig függöny takarja el a válláig a miséző papot. A négy oszlop között, a kupola alatt van a koporsóalakú oltár feszülettel és két gyertyatartóval. Ez az úgynevezett ciborium-oltár, amelynek főalkotó részei a konfesszió (koporsó), a menza és a ciborium. Az oltárkép alatt (mensa) levő koporsóalakú rész a konfesszió. Szent János látomásában az oltárlap alatt látja azoknak a lelkét, akiket Szent János szerint az Evangélium hirdetése és Krisztus mellett való tanuskodásuk (konfesszió) miatt öltek meg. A szokás, hogy az oltárok alatt vértanuk ereklyéit helyezték el, annyira meghonosodott, hogy Szent Ambrus († 397) csak akkor szentelt fel templomot, ha előbb szent ereklyéhez jutott.

Az oltárasztal (mensa) gyakran fából készült és gyorsan, könnyen lehetett felállítani, vagy pedig elvinni. Ha magánházban volt az oltár, az hordozható volt és nem kőből készült. Ebben a korban rendszerint faoltárokról írnak. De már nizzai Szent Gergely († 403) mondja: «Ez a szent oltár, mely előtt állunk, közönséges kő, amely nem különbözik a többi síma kövektől, amelyek a falat vagy a padlót alkotják. Miután azonban az istentiszteletre szentelték és megáldották, szent asztallá lett». E szavakat az oltárlapról kell érteni, vajjon azonban az alapépítmény is kőből volt-e, az kérdéses. Annyi azonban bizonyos, hogy az oltárlap, oltárasztal tartói, hordozói fából, kőből vagy fémből való oszlopok voltak.

Nagelreiter Alajos dr.

A HIT ÖRÖKMÉCSESE MELLETT.

Irta: KIRÁLY ÖDÖNNÉ.

A ZÖLD zsalu mint egy örökre lehúnyt szempár borult az elárvult szoba ablakára, a napnak legvékonyabb sugara sem tudott keresztültörni rajta, mindössze a mécses iparkodott elúzni a nyomasztó sötétséget, sárga lángja imbolygó árnyakat rajzolt a falra. Pali a karoszekben ült és édesanyja emlékével beszélgetett. Elpanaszolta most mindazt, amit életében nem tudott és nem akart neki bevallani, hogy milyen mérhetetlenül boldogtalan volt ebben a házban, elmondta, hogy nem tud tovább itt maradni, hazát cserél és elmegy Fritz bátyjához Berlinbe, aki már többször hívta magához. Önmagát kínozva felkutatta és feltárta a multból a vélt vagy valóban elszenvedett sebeket, közben észre sem vette, hogy a mécses kanóca tövig égett, lángja még egyetkettőt nyújtózkodott s egy utolsó sercegő lobbanással kialudt. Vak sötétség nehezedett a szobára, Pali ágaskodó önérzete, sűrű panasza egyszerre megcsendesedett s a fiú minden másról megfelejtkézve hallgatta szíve hangos dobogását, — de aztán éppen olyan váratlanul világos is lett. Mária tárta fel az ajtót, nesztelen egérlépteivel bejött a szobába, friss olajat töltött a pohárba, lecsipte a füstös kanócot és újra meggyújtotta s végül letérdelt az imazsámolyra. Ugyanavval a mozdulattal és testtartással térdelt ott, mint a boldogult anyika s habár Pali máskor mosolygott, amikor a kislány édesanyjától ellesett pózban tetszelgett, most az elmúlt percek keserűségében ezért is haragudott. Ő is megrövidített, vele is osztozkodnom kellett — futkosott benne az irigykedő gondolat.

— Mirevaló itt ez az örökös mécségetés? — horkant mérgesen.

— Anyika rendelte így el — felelt fátyolos hangon a kislány. — Azt mondta, itt a tanyán oly messzire vagyunk a templomtól, hogy könnyen megfelejtkézhünk a jó Istenről. Én megígértem neki, hogy mindig fogom égetni, és úgy fogok mellette imádkozni, mintha templomban az oltár előtt térdelnék. — Várakozva függesztette bátyjára szép, sötét szeméit, de a fiú vállatvont, tüntetően kiment a szobából. A küszöbön összetalálkozott mostohaapjával s mivel még tüzelte a gyerekes dac, mindjárt közölte vele azt az elhatározását, hogy a lehető legrövidebb idő alatt szeretne elutazni és végleg nagybátyjánál maradni.

Bognár Géza megérezte valamit a fiú túlfűtött belső világából, nemcsak hogy nem ellenkezett, de helyeselte szándékát, még segített is neki, hogy mielőbb útnak indulhasson. A búcsúzás is ilyen sietős, ilyen rideg volt. Mária sápadtan kísérte a kocsiig, hősiesen visszanyelte könnyeit, nehogy a hangja remegése árulója legyen.

(Folytatjuk.)

Országos elnöknök ezúton mond hálás köszönetet azért a sok szeretetről tanuskodó üdvözlő sorokért, melyekkel az oltáregyesületi tagok az ország minden részéből felkeresték. Külön is mély hálával köszöni az érte felajánlott szentáldozásokat, amelyek valóságos kegyelem-óceánt indítottak feléje. Ő is viszonzni akarja az oltáregyesületi tagok lelki kedvességét s azért az Oltáregyesület központi szentélyében, az Örök-imádás-templomban, **három asszisztenciás ünnepélyes nagymisést mond** az Oltáregyesület tagjaiért a következő gyönyörű ünnepeken: **Nagy-csütörtökön** (márc. 25-én) reggel 8 órákor; **Húsvétvasárnapján** (márc. 28-án) délelőtt 10 órákor és **Ürnapján** (máj. 27-én) délelőtt 10 órákor. — Az országos elnöknő e nemes gesztusát bizonyára nagy örömmel fogadja az Oltáregyesület minden tagja, mert ha a szentáldozások «a kegyelem Óceánja», ezek a szentmisék meg az Óceán kimeríthetetlen forrásai, melyeknek mélységéből Krisztus örök főpapi imája és megváltói érdemeinek mindent elhomályosító dicsőséges Napja emelkedik az Ég felé, hogy «egészen méltóan» könyörögjön azokért, akikért a szentmisét bemutatják. *Lélekben mindannyian vegyünk részt — és a szentségi Úr Jézusban egyesüljünk — e szentmiséken!*

A budapesti eucharisztikus világkongresszus körmenetének monstranciája. Február elején egy nagy ezüst csomagot kapott dr. Mátrai, az Oltáregyesület ügyvezető igazgatója. Hét nagy ezüsttál és egy hatszemélyes dessert-, illetve tortakészlet volt benne. Sokáig nem tudta a rendeltetését, amikor egy napon egy úrhölgy jelentkezett az irodában és jelentette, hogy ő az ajándékozó, de névtelen kíván maradni és még egy nehéz aranygyűrűt is felajánl, hogy mindezt az eucharisztikus világkongresszus alkalmával rendezendő kiállításunkra valamilyen szentdedény elkészítésére használjuk fel teljesen szabadon. A választmányi ülés nagy örömmel hallotta az igazgatói jelentést és hozzájárult Dr. Mátrai abbeli indítványához, hogy a 4 kg 80 dg ezüstöt egy 5 kg-os, egy méter magas gótstílusú szentségtartó készíttetésénél használtassék fel; ebben a monstranciában tartaná diadalútját a szentségi Úr Jézus a Dunán. Dr. Mészáros János országos igazgató jelentette, hogy az A. C. kongresszusi művészi bizottsága úgyis reánk, az Oltáregyesületre gondolt, amikor a szentségmutatóról volt szó. A választmány a kivitelt illetőleg úgy határozott, hogy előbb érintkezésbe lép az A. C. művészi bizottságával s azután pályázatot ír ki a Monstrancia megtervezé-

sére. Ez a pályázat áprilisi számunkban jelenik meg. — Ehelyütt is a leghálásabb köszönetet mondunk a névtelen jótévőnek. Az Úr Jézus fizessen meg neki nagylelkűségéért és hallgassa meg önzetlen szívének kéréseit. Itt említjük meg, hogy a monstancia elkészítéséhez — ha valaki hozzá akarna járulni, elfogadunk ezüstöt, aranyat, igazgyöngyöket vagy drágaköveket, úgyszintén pénzt is, mert az előállítás is költséges lesz.

ADOMÁNYOK:

Egy bűnbánótól 3 P, Lázár Jánosné 3 P, Egy szolga az Úr Jézus irgalmáért 30 P, «Hálából, hogy két kis unokám betegségéből felépült» 20 P, Tóth Margit tanárnő 30 P, «Isten dicsőségének háza minél szebb legyen, mert Jézus Szentséges Szívének lakóhelye»: Litoschek Bálint és neje 10 P, Scheuring Ferencné «Nyár óta spóroltam kedves templomom Urának születésnapjára» 100 P, egy «hétfájdalmas» kongreganista 10 P, N. N.: «Hogy lelkiéletet élhessek» 10 P, Kozák Antalné 10 P, «Istenben boldogult kedves feleségem emlékére»: Stanzel József 40 P, «A budapesti eucharisztikus világkongresszus sikeréért legyen könyörgés ez az adomány, melyet a szentségi Úr Jézus kedves szentélyének kifestésére ajánl fel» egy özvegy 100 P, «Szerezzel — a szeretete Szentségében közztünk lakó Úr Jézus Örökimádás temploma restaurálására, azzal a szándékkal, hogy az Ő szelleme győzzön a világon minden rossz felett», egy leány 25 P, «hálaadás az Úr Jézus jótéteményeiért» N. N. 10 P, özv. Sz. Józsefné: «Életem legnehezebb időszakában, a háború rettenetes csapásában lelki erőm és vigaszt mindenkor az Örökimádás templomában merítettem. A mindenkor segítő Szűz Mária, akihez bizalommal

fordultam, meghallgatta könyörgésemet, mért hiszen a sok szenvedés és megpróbáltatások után két drága jó gyermekem most már engem vesz körül féltő gonddal és szeretettel és meggaranyozzák számomra az alkonyatot. Minden alkalmat megragadok és nem is tudnék elmenni a templom mellett anélkül, hogy hálás szívvel és alázatos lélekkel ne térnék be egy rövid ájtatosságra. 64. születésnapom alkalmából hálából küldöm a templom restaurálására» 10 P, «Egy Szent Annás az Örökimádásban sok vigaszt talált asszony» 5 P, özv. Bokor Sándorné 1 P, N. N. 2 P, József lelkiüdvéért 2 P, Szepelöttelessen Szűz Mária szentséges Szívének tiszteletére: Takács Ernőné 3 P, N. N. 2 P, Papp Erzsébet 50 fill., Koch Júlia 1 P, Csiz Anna 20 P, «Hálából, édes Jézusom, hogy megsegítettél»: özv. Bokor Elemérné 10 P, N. N. 10 P, N. N. 10 P, «Jézus Szívének hálából, a nyert kegyelmekért» 2 P, özv. dr. Klemáncz Györgyné 1 P, N. N., Tokod-Altáró: «a szentségi Jézus kegyelmét kérve» 5 P, özv. Bokor Sándorné 50 fill., N. N. 10 P, Heltmann Lajosné: egy arany karikagyűrű. Összeg: 80 P 65 fill. Hincz Viktor 50 P, a Szent József egyházközség hitbuzgalmi szakosztálya 100 P. — A szeretetével és kegyelmeivel mindenkit magához ölelő Úr Jézus éreztesse örömet kegyes jótévőinkkel.

Az Oltáregyesületnek a Kozák-család egy vég finom lenvásznat ajándékozott «a fájdalmas Szűzanya iránti hálából minden segítségért, amelyben bennünket részesített». — Isten fizesse meg!

Az Oltáregyesületnek pápa ornatusáról és beszámolókról, új Oltáregyesületekről a jövő számunkban írunk.

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAI GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdaiért felelős: ifj. Kohl Ferenc.